

JOUW INNERLIJK LABYRINT

Jurjen Beumer

Mensen zijn altijd op weg en onderweg. Je loopt, je wandelt, je rent, je holt, je vliegt. Kijk om je heen, hier op de markt, in de winkelstraten. De gang van de benen zegt veel over iemand. De een slentert, hij of zij komt niet vooruit. Misschien is hij verslaafd of dakloos, er zit geen richting meer in zijn leven. Hij draait rondjes door de stad, hij draait rondjes in zichzelf, zijn leven stagneert, de gang is eruit. Dan die ander, gauw nog even dit of dat. Zij holt zichzelf voorbij, je ziet dat ze geen tijd heeft, ze struikelt bijna over haar eigen benen. Ook dan is er geen richting, het leven is een en al haast. Op de pleinen en in de straten van onze steden, dorpen en plaatsen lopen we állemaal. Jij bent dán weer de dakloze en dán weer de haastige. Het leven lijkt een *doolhof*, je loopt het goede pad in of je verdwaalt. We dwalen en verdwalen, we jagen en jachten, we zijn op zoek. Waarnaar? Waar willen we heen? Welke koers kies jij, kies ik? En onze samenleving, waar we deel vanuit maken, waarheen koerst die? Zit er zin in? Jij en jij, ben je zomaar op deze wereld, ben je een toeval? ... Hij vond van wel en hij sprong van het dak van een parkeergarage de dood tegemoet. 'Wie geeft er om mij?' zei hij de week ervoor nog tegen me, 'wie mist me?'. Of zij, ze worstelt met haar studie; 'wat moet ik ermee, is dit nu echt wat ik wil, komt het van binnenuit?'

O nee, de levensweg is niet alleen zwaar. Er is ook de lichtheid van het bestaan. Ik werk hier om de hoek en ga tussen de middag vaak buiten even een frisse neus halen. Ik liep langs een groep scholieren hier bij het stedelijk gym. Ze lagen in een deuk, ze lachten de hele wereld bij elkaar, ze konden niet meer ophouden. Dan lukt het leven, de lach spoelde alle narigheid weg. Ik werd helemaal vrolijk van binnen. Of dat kleine kind met de ballon op de Grote Markt; spelen, rennen, dansend met haar ballon. De knorrige oude man op het bankje maakte ze zelfs even aan het lachen. Maar opeens was de mooie ballon verdwenen, uit haar vingers gegleden; huilen, huilen zoals een kind het kan, met van die lange halen.

Hé jij daar met je ballon, met je levensbagage, vrolijk of verdrietig. Kom op, we gaan op weg, we gaan op zoek. Er móet iets te vinden zijn, anders ging je toch niet zoeken! Er loopt een draad door je leven, een levensdraad. Die draad ligt ergens in je verstopt, is bewust door iemand in jou verstopt. Aan jou wordt gevraagd om de draad (weer) op te nemen. Je leven is een *doolhof* zonder die draad. Je loopt met de kop tegen een muur, je stoot je, je valt. Die draad is jouw levensplan en geeft richting aan je bestemming. Die draad ligt in jouw innerlijk labyrint. Hier van binnen, weet je wel, waar je zo moeilijk bij kunt komen, je weet dat er 'iets' zit; je wéét dat gewoon en je voelt het ook als je verliefd bent, of gewoon zomaar als je ontroerd raakt. Soms, heel soms valt alles samen, dan ben je gelukkig en begin je zomaar te zingen. Dan weet je dat je het Levensgeheim bent genaderd.

Die kluwen met draad is je leven, daar moet je het mee doen, op hoop van zegen. Stapje voor stapje loop je nu het labyrint in, je levensdraad trekt je voort. Anderen doen ook mee. Je loopt heel langzaam. Je concentreert je, het wordt steeds stiller van binnen. De geluiden van buiten verstommen. Je loopt zelf, zeker, maar je wórdt ook een beetje voortgetrokken, alsof iemand iets met je wil. Wat dan toch? En wie iemand? Verder gaat het. De weg is lang, de weg is levenslang. Je leven, je pijn, je ballon die opeens weg was of knapte, alles kom je tegen. De draad leidt je voort, de draad is nu symbool geworden voor levensles, levenskunst en levenswijsheid, verwoord in verhalen van heilige, religieuze boeken. Je ervaart opeens dat zonder die verhalen je leven te kaal is, te onaf en te krap. In je groeit een diep verlangen om meer van het leven te weten dan wat je op de tv ziet of in de krant leest. Je wilt je verdiepen, en zo ga je verder in het labyrint van je leven, voetje voor voetje. Bij die gindse hoek aangekomen lijkt het net of die iemand die zoeven nog zachtjes aan je trok meer op de voorgrond treedt. Het Levensgeheim ontrafelt zich nu sneller. Er wordt zachtjes tegen je gezegd: 'Jij bent mijn geliefde kind, er wordt onnoemelijk veel van je gehouden. Ga nog dieper je labyrint binnen en je zult op je levenskern stuiten.' Je schrikt een beetje van die stem. Je begint het warm te krijgen. Je hebt de neiging om wat terug te zeggen. Je voelt ruimte, vrijheid. Er komt een naam op je lippen waarvan je vermoedt dat Die jouw kern voedt, 'God'. 'God, wilt u mij

brengen naar de plek waar ik ten diepste leef. Wilt u mijn leven leiden. Wilt u de wereld redden. Mag Christus zelf mijn levensdraad worden.' Je bent verbaasd over je eigen woorden, woorden van gebed. Alle schaamte valt nu weg. Je bent één met jezelf, één met de mensen om je heen, één met je Schepper.

Je stapt van de mat. Je wrijft je ogen uit. Langzaam komen de geluiden van buiten terug. Het hier en nu dient zich weer aan. Je huppelt met je ballon de kerk uit. Je zult weer kantelen en struikelen, kopje ondergaan en boven komen. Maar nooit meer zul je de Stem vergeten die tegen je zei: 'Jij bent van mij, ik draag je.'

©jjb, haarlem, 3 juni 2005 (labyrint-3-juni-2005)